

Agnès von Konow:

Franssen imod den jødiske Schäktring
i Finland.

(1855.)

Ny Dyrebeskyttelseslov i Frankrig.

En ny Dyrebeskyttelseslov er glædelig velkommen af det franske Folk, for den har været ventet af alle, og den er en Lov af den Art, som det Dyrebeskyttelsesforbundet i Frankrig har været i Stand til at opnå. Den har nemlig været vedtaget med en Bestemmelse, som er den samme som den, som er indeholdt i den franske Lov af den 17de Marts 1893, og som er den, som er indeholdt i den franske Lov af den 17de Marts 1893, og som er den, som er indeholdt i den franske Lov af den 17de Marts 1893.

For nogen Tid siden har den franske Folketings Forordning om den franske Lov af den 17de Marts 1893, og som er den, som er indeholdt i den franske Lov af den 17de Marts 1893, og som er den, som er indeholdt i den franske Lov af den 17de Marts 1893, og som er den, som er indeholdt i den franske Lov af den 17de Marts 1893.

I den nye Lov er der en Bestemmelse, som er den samme som den, som er indeholdt i den franske Lov af den 17de Marts 1893, og som er den, som er indeholdt i den franske Lov af den 17de Marts 1893, og som er den, som er indeholdt i den franske Lov af den 17de Marts 1893.

I den nye Lov er der en Bestemmelse, som er den samme som den, som er indeholdt i den franske Lov af den 17de Marts 1893, og som er den, som er indeholdt i den franske Lov af den 17de Marts 1893, og som er den, som er indeholdt i den franske Lov af den 17de Marts 1893.

I den nye Lov er der en Bestemmelse, som er den samme som den, som er indeholdt i den franske Lov af den 17de Marts 1893, og som er den, som er indeholdt i den franske Lov af den 17de Marts 1893, og som er den, som er indeholdt i den franske Lov af den 17de Marts 1893.

(Den nye Lov er af den Art, som er indeholdt i den franske Lov af den 17de Marts 1893, og som er den, som er indeholdt i den franske Lov af den 17de Marts 1893, og som er den, som er indeholdt i den franske Lov af den 17de Marts 1893.)

Den nye Lov er af den Art, som er indeholdt i den franske Lov af den 17de Marts 1893, og som er den, som er indeholdt i den franske Lov af den 17de Marts 1893, og som er den, som er indeholdt i den franske Lov af den 17de Marts 1893.

Den nye Lov er af den Art, som er indeholdt i den franske Lov af den 17de Marts 1893, og som er den, som er indeholdt i den franske Lov af den 17de Marts 1893, og som er den, som er indeholdt i den franske Lov af den 17de Marts 1893.

Den nye Lov er af den Art, som er indeholdt i den franske Lov af den 17de Marts 1893, og som er den, som er indeholdt i den franske Lov af den 17de Marts 1893, og som er den, som er indeholdt i den franske Lov af den 17de Marts 1893.

Den nye Lov er af den Art, som er indeholdt i den franske Lov af den 17de Marts 1893, og som er den, som er indeholdt i den franske Lov af den 17de Marts 1893, og som er den, som er indeholdt i den franske Lov af den 17de Marts 1893.

Den nye Lov er af den Art, som er indeholdt i den franske Lov af den 17de Marts 1893, og som er den, som er indeholdt i den franske Lov af den 17de Marts 1893, og som er den, som er indeholdt i den franske Lov af den 17de Marts 1893.

Den nye Lov er af den Art, som er indeholdt i den franske Lov af den 17de Marts 1893, og som er den, som er indeholdt i den franske Lov af den 17de Marts 1893, og som er den, som er indeholdt i den franske Lov af den 17de Marts 1893.

Den nye Lov er af den Art, som er indeholdt i den franske Lov af den 17de Marts 1893, og som er den, som er indeholdt i den franske Lov af den 17de Marts 1893, og som er den, som er indeholdt i den franske Lov af den 17de Marts 1893.

Den nye Lov er af den Art, som er indeholdt i den franske Lov af den 17de Marts 1893, og som er den, som er indeholdt i den franske Lov af den 17de Marts 1893, og som er den, som er indeholdt i den franske Lov af den 17de Marts 1893.

Kampen imod den jødiske Schächtning i Finland.

Frøken von Konow, Helsingfors, har anmodet os om at optage nedenstaaende Rede-

gørelse vedrørende Schächtningen i Finland. Frøkenens Indlæg omfatter dels det Foredrag, hun holdt paa Kongressen her i Sommer, og som af forskellige Grunde vakte en stærk Diskussion, dels en Klarlæggelse af den Udtalelse, som den finske Medicinalstyrelse afgav i 1906 vedrørende Schächtningen.

Medens vi beredvilligt opfylder Frk. v. Konows Ønske, maa selvfølgelig Udtalelserne staa for Frøkenens egen Regning.

Vi ønsker ikke paa nærværende Tidspunkt at blande os i den Kamp for og imod Schächtningen, som har staaet paa i saa mange Aar, og som fra begge Sider har foranlediget Hundreder af Bøger og Brochurer, og hvor Masser af Udtalelser fra Videnskabsmænd staaar overfor hinanden.

Vi lægger aldeles ikke Skjul paa, at vi anser Bedøvelse forinden Schächtningen for det rigtige, ikke fordi vi tror, at Dyret lider noget ved selve Snittet, thi naar samtlige Halsaarer overskæres paa én Gang, vil der meget hurtigt indtræde en Hjerneanæmi, der medfører Følesløshed; men vort Ønske er at Dyret befries for Forberedelserne til Schächtningen: Kastningen hvorved f. Eks. ofte et Horn afbrækkes, Fjærnelsen af Haarerne fra det Sted af Halsen, hvor Snittet skal føres, den bagovertvungne Stilling af Hovedet, for at Snittet kan blive effektivt etc., Disse uhyggelige Forberedelser kræver altid en vis Tid og maa i Forbindelse med Blodlugten i Slagtehuset uvilkaarlig give Dyret en Anelse om, hvad der forestaar. I Modsætning til Schächtningen er Bedøvelse ved Slagteapparat langt humanere.

Dyret falder her øjeblikkelig, som ramt af Lynet, og Paastanden om at Blodafløbet ikke er saa fuldstændigt ved Bedøvelse som uden denne, har vi vanskeligt ved at gaa ind paa. Der findes Udtalelser fra mange Slagtere herimod.

Det afgørende for os er imidlertid, at da der ved Grundloven er givet Jøderne fri

Religionsøvelse, og da de hævder, at Schächtningen udgør en væsentlig Del af deres Ritus (og herom kan kun Jøderne dømme), kan man ikke pludselig gaa hen og tage en Del af den givne Tilladelse tilbage.

Vi skal citere en Udtalelse, som findes i sidste Hæfte af »Maanedsskrift for Dyr læger« og som falder sammen med vor Opfattelse. Forfatteren er en af Tysklands mest ansete Veterinærer, Professor Dr. Esser, og hans Erklæring er fremkommen som Svar paa en Forespørgsel om Tilladeligheden af Schächtning som Slagtemode, rettet til Hovedforeningen for de hannoverske Dyr læger, for hvilke Prof. Esser er Formand.

»Da det ikke har været mig muligt at indkalde Foreningen til et Møde for at forelægge det stillede Spørgsmaal, vil jeg gerne udtale min personlige Mening om Sagen. Jeg bemærker da forud, at en Del, mulig den største Del, af vore Foreningsmedlemmer indtager det Standpunkt, som forudsættes i det stillede Spørgsmaal (at Schächtning bør forbydes).

Jeg personlig har nu først og fremmest den Opfattelse, at den Slagting, der finder Sted efter en forudgaaende Bedøvning, ubetinget og utvivlsomt er mere at anbefale end Schächtningen, der finder Sted uden Bedøvning.

Men jeg kan ikke indse, at Schächtning er Dyrplageri, saaledes som jeg derimod snarere kan anse forkellige unyttige Operationer som Kupering og Englisering af Heste, Kupering af Øren og Hale hos Hunde, Udbødning af Svin m. m., hvilke Operationer som bekendt ofte udføres paa en raa Maade.

Da Jødernes Religion forpligter dem til kun at spise Kød af chächtede Dyr, har jeg den Opfattelse, at man ikke skal forbyde Schächtning, da man derved tvinger disse Mennesker til at spise Kød af ikke schäk-

tede Dyr, hvilket strider mod deres Samvittighed.«

»Ved den internationale Dyrebeskyttelseskongres i London 6.—10. Juli 1909 havde jeg den Ære i et Referat at gøre Rede for den Kamp, der føres i Finland for at ligestille alle vort Lands Indbyggere med Hensyn til de for Slagtningen af Husdyr gældende Bestemmelser. — Finland hører nemlig til de faa paa Slagtningens Omraade fremstaaende Lande, hvor en Speciallov er udfærdiget for at forebygge alt unødvendigt Plageri ved Dyrenes Aflivelse. Fremkommet paa Initiativ af Finlands i 1897 sammentrædende Landdag og stadfæstet som kejserlig Forordning den 14. August 1902 retter denne Lov sig først og fremmest mod den barbariske Skik at forrette Slagtningen, uden at Dyret forinden er bragt i bevidstløs Tilstand. Men som bekendt findes der i vort Land, ligesom blandt de fleste andre civilicerede Folk, Medlemmer af forskellige Trossamfund, for hvilken Dyrenes Slagtning ved fuld Bevidsthed foregives at udgøre en til deres Tro (Sekt) hørende religiøs Pligt. — Jeg sigter til de, som bekender sig til den mosaiske Tro, og til Tilhængerne af den muhamedanske Lære, hvilke i et Antal af nogle Hundrede er flyttet til Finland, hvor de drive deres Forretninger og ofte har deres rigelige Udkomme, selv om de ikke som Medborgere, men kun som paa Tid besøgende Fremmede har Ret til at opholde sig i Finland. Medens Muhamedanerne, for det meste omkringvandrende Sælgere af forskellige Varer, indtil nu uden Resultat har protesteret imod, at deres saakaldte religiøse Frihed paa dette Omraade indskrænkes, udvirkede de langt bedre situerede Jøder af Generalguvernør Bobrikoff i Aaret 1903 Initiativet til en Undtagelsesbestemmelse, som fritog dem for deres Skyldighed til at holde sig Loven efterrettelig. Det lykkedes dem nemlig at over-

bevise ham om, at et Schächtforbud vilde faa sundhedsfarlige Følger for de jødiske Soldater inden for de i Finland stationerede russiske Tropper, skønt der hverken i den russiske Hærs Kostforplejning i Rusland eller Finland nogen Sinde havde kunnet tages Hensyn til Mandskabets forskellige Konfessioner. Den i vort Land brugbare — jeg vover at paastaa, at alle vil sige korrekte — Maade, at gennem Landets Senat henvende sig til de højeste Myndigheder, den har Jøderne i dette Spørgsmaal ignoreret. — Paa Grund af en fra Landets største Dyrebeskyttelsesforeninger — Helsingfors Dyrebeskyttelsesforening, Foreningen Dyrevennerne og den Finske Dyrebeskyttelsesforening — gjort Henstilling, som understøttedes ikke blot af 84 af Landets Kommuner, men ogsaa af den finske Medicinalbestyrelse blev denne Undtagelseslov gennem en af Hans Majestæt Kejseren sanktioneret Senatsbeslutning ophævet den 12. Marts 1909.

Medicinalbestyrelsen fremholder i sin herom afgivne Udtalelse, at en Sammenligning fra Humanitetssynspunkt imellem Slagtningen efter jødisk Ritual og Slagtning, hvorved Dyret bedøves ved Hjælp af moderne Slagteapparater, unægtelig maa falde ud til den senere Fremgangsmaades Fordel. — Herved bedøves nemlig Dyrene øjeblikkelig og holdes bedøvede, helt indtil Døden er indtraadt; ved den af Jøderne anvendte Slagtemaade taber Dyret ganske vist Bevidstheden, men denne kommer snart igen, for først paany at forsvinde efter flere Minutters Forløb, under hvilken Tid Dyrene utvivlsomt lider forfærdelig meget. — Hertil kommer, at Forberedelserne til Slagtning efter jødisk Brug med god Grund giver Anledning til Klage, idet den medfører unødvendigt Dyrplageri, hvilket ikke engang ved Hjælp af udelukkende i saadant Øjemed konstruerede Apparater kan undgaas. — Ganske vist kan ogsaa, selv om Lovens Forskrifter iagt-

tages, Slagtedyrene tilføjes unødvendige Lidelser, idet Forsøg paa at bedøve Dyrene ved Slag paa Panden ofte kunne mislykkes, men saadanne Tilfælde er dog kun undtagelsesvis ikke Regel og bliver sjældnere Aar for Aar, efterhaanden som Bedøvelsesapparaterne mere almindeligt kommer i Brug. Den jødiske Slagtemetode burde efter Medicinalbestyrelsens Overbevisning kun taales, dersom den havde fuld Berettigelse i Jødernes Religion. Dette kan imidlertid ikke anses for at være Tilfældet. I Mosebøgerne findes saaledes ikke nogen Bestemmelse om, hvorledes Jødernes Slagtning skal finde Sted, men findes Foreskrifter herom kun i Talmud, hvilken dog ikke har samme Betydning i religiøs Henseende som de førstnævnte. — De i Talmud indgaaende minutiøse Bestemmelser angaaende Slagtning kan imidlertid i mange Henseender ved Slagtning i almindelige Slagtehus ikke følges. — Da saaledes disse Bestemmelser engang i visse Henseender kan negligeres, uden at Kødet derfor anses for udueligt til Føde for jødiske Trosbenedere, burde vel den Fremgangsmaade kunne taales, at Dyrenes bedøves, førend det saakaldte Schäktsnit gøres. — Paa Grund af det ovenanførte mener Medicinalbestyrelsen underdanigst at maatte henstille til H. K. M., om ikke med Henblik paa Dyrebeskyttelsesforeningernes Fremstilling, at de for de mosaiske Trosbenedere i Naadige Forordning af 13. August 1903 gjorde Undtagelser fra Bestemmelsen om obligatorisk Bedøvelse ved Slagtning af Husdyr, maa ophæves).

Her sluttede min Redegørelse ved den internationale Kongres, og for den upartiske Iagttager af Forholdene maa det vel nok synes, som om Spørgsmaalet en Gang for alle burde være afgjort, og at sædvanlig Takt og Hensyn til de Myndigheder, af hvilket dettes Afgørelse havde beroet, burde afholdt Jøderne fra alle videre Forsøg paa at vinde sig Undtagelsesrettig-

heder paa den øvrige Befolknings Bekostning. Et saadant Hensyn tog Jøderne imidlertid ikke, men de gjorde nu dette Mellemværende, med den finske Regering og det finske Folk til et internationalt Spørgsmaal. Takket være deres Agitation indgik der snart fra Udlandet Meddelelser om, at jødiske Pengemagnater paa Forretningens Omraade havde besluttet at nægte Finland Kredit. I Rusland udspreddes det Rygte, at Jøderne i Finland var blevne forbudt at anvende Kniv ved Slagtingen, som kun skulde gaa for sig ved Skydning, et Rygte, som naturligvis savnede enhver Grund da det jo stod Jøerne frit at anvende hvilken Slagtemetode, de behagede, forudsat at Dyrene først var blevne lovligt bedøvede; og i Skt. Petersborg sammentraadte en jødisk Konference, som hos det jødiske Udenrigsministerium lader til at have anhølt om Bevilling til, at den af Hans Majestæt Kejseren ophævede Undtagelsesforordning fortsættelsesvis maatte vedblive at være gældende i Finland. Konferencen anmodede desuden Rabbierne i Skt. Setersborg, Kotzenellenbogen, og i Helsingfors, Bukanz, om at fremføre Jødernes Ønsker for Generalguvernøren. — Senatet, til hvilke disse Rabbieres Bønsskrifter overrakte gennem Generalguvernørerne Böckman og Seyn, benyttede sig da af en ejendommelig hos os hidtil uprøvet Udvej, for i Dyrebeskyttelsesspørgsmaal at vinde Klarhed paa Grundlag af Udtalelser af Fagmænd, Senatet henvendte sig nemlig med Anmodning om en Udtalelse til det medicinske Fakultet ved Alexanderuniversitetet i Helsingfors. — Jeg tror ikke, jeg tager meget fejl, naar jeg vover at paastaa, at mange af Fakultetets Medlemmer, da de fuldstændig umotiveret fik denne Forespørgsel paa Halsen, lige saa lidt som i Almindelighed de videnskabelige Autoriteter, som bedømmer Spørgsmaal fra teoretiske Synspunkter, havde nogen Forestilling om Arten af det Spørgs-

maal, som de her skulde afgive deres Udtalelser om. Det kan vel være et Spørgsmaal, om det var dem bekendt, om Schächt-snittet blev gjort paa langs eller tværs af Dyrets Hals, om Slagtedyrenes Bedøvelse muligvis skete ved Hjælp af Kloroform eller ved Hjælp af andre i Lægepraksis anvendelige Narkotica, og om der ifølge deres Fagmands-Viden fandtes nogle teoretiske eller fysiologiske Forudsætninger, om at Blodets Aftapning af de schächtede Dyr hæmmedes ved, at det levrede sig i de afskaarne Aaremundinger. — Det maa dog være vore Professorer til udelt Berømmelse at de ikke afgav deres Udtalelser i det for dem fremmede Spørgsmaal uden grundigt at have sat sig ind i det, og at de ikke blindt afgav deres Kendelse efter de Argumenter, som Rabbinerne i deres Skrivelser havde fremdraget. Det hed sig nemlig i disse Skrivelser bl. a., at Jøderne til Føde ikke maa anvende Kød slagtet paa anden Maade end ifølge deres Ritual, hvorfor et Schächtforbud for dem var ensbetydende med en Dødsdom, samt at den rituelle Slagning kun kan henføres til det med Kniv udførte Snit i Dyrets Hals. Efterat Spørgsmaalet var bleven behandlet ved tre forskellige Møder i Efteraaret 1909 af det medicinske Fakultet, udtalte Majoriteten eller fem af Fakultetets Medlemmer (Professorerne Grönroos, Heinricius, Holsti, Homen og Laitinen) som deres Mening, at den jødiske Slagtemetode, hvortil ogsaa de forberedende Foranstaltninger bør henføres, maa betegnes som mindre human end Metoden med forudgaaende Bedøvelse, medens den Udtalelse, som afgaves af Minoriteten eller tre af Fakultetets Medlemmer (Professor Krogius, Sundvik og Tigerstedt) udmundede i den Antagelse, at det ikke var rigtigt at stemple den paa en ordentlig Maade udførte Schächtning som en med grusom Dyrplageri forbunden Slagtemetode, men at den i Finland ved Lov paabudte Bedøvelsesmetode set fra et Humani-

tetssynspunkt maa tilkendes Førstepladsen fremfor Schächtningemetoden.

At dømme af den fra Dyrebeskyttelses-synspunkt beklagelige Foranstaltning, som Kongeriget Sachsens Regering den 20. December 1910 har vedtaget paa Grund af en Udtalelse af det medicinske Fakultet i Leipzig, synes dette Fakultet at være kommet til et Resultat fuldstændigt modsat deres finske Kollegers med Hensyn til Schächtningens Anvendelse som moderne Slagtemetode. Det maa dog vække vor Forbavselse og vor stærkeste Modvillie, at den sachsiske Regering har afslaaet »Der alte Dresdener Tierschutzvereins« Anmodning om denne Udtalelses Offentliggørelse. En saadan Hemmelighedsfuldhed vidner ikke blot om en langt overdreven Bureaukratisme, men vækker ogsaa Mistanke om, at Motiverne for de foretagne Foranstaltninger endogsaa efter den sachsiske Regerings egen Opfattelse helst bør undrages det offentliges Bedømmelse.

Det ved Universitetet i Helsingfors medicinske Fakultets afgivne Udtalelser havde naturligvis til Følge, at det finske Senat nægtede sit Samtykke til de jødiske Rabbineres Henvendelser, men Spørgsmaalet blev liggende ubehandlet af Generalguvernøren, indtil der fra Jøderne blev gjort en ny Henstilling, denne Gang undertegnet af Rabbineren i Helsingfors og adresseret direkte til Hans Majestæt Kejseren.

Jødernes Besværligheder og Nød synes nu at have naaet sin Kulmination. Siden Schächtningen blev forbudt i Landet havde de, efter Herr Bukanz, ikke fortæret Kød, og derfor faldt de sultne og svage, Mænd og Kvinder, Oldinge og Børn, for Hans Majestæts Fødder, idet de alle som en anraabte ham om at redde Folket derved, at de atter fik Lov til at slagte efter deres egen Metode.

At en stor Del af den i Finland boende yngre Generation af den jødiske Befolk-

ning ikke tog nogen Notits af de rituelle Love for Slagtning, hvilke de gjorde sig en Ære i aabent og offentligt at trodse paa Dampbaade, Spisesteder og Restaurationer, at Jøderne i Smug gjorde sig skyldige i Lovovertrædelser i saa stor Stil, at danske Læderfirmaer hos den finske Regering gentagne Gange gjorde Anmeldelser om, at der paa Trods af det i Finland gældende Schächtforbud blev eksporteret en Mængde Huder fra Finland, hvilke var tagne fra schäktede Dyr, og hvilket nedsatte Huderens Værdi ganske betydeligt, at i Tusindvis af Høns aarligt blev schäktede inden for den jødiske Synagoges Omraade, at Fisk, som ikke behøver at schäktes for at tjene de retroende Jøder til Føde, stedse stod til Tjeneste for Jøderne, at der i en Forretning i Helsingfors til Byens forholdsvis faatallige Jødebefolkning paa ca. Halvandet Hundrede Familier i denne Tid pr. Uge blev solgt 400 a 900 Kilo schäktet Kød, som Jøderne havde Ret til at importere fra Steder uden for Landets Grænser, at endelig intet Religionsforbud hindrer Jøderne i at benytte sig af andre Næringsmidler end Kødet af slagtede Dyr til deres Ophold, alt dette fortav den jødiske Rabbiner. Og dog gav hans urigtige og vildledende Fremstillinger vort nuværende Senat en Anledning til at hestille til Hans Majestæt om Bemyndigelse for Senatet til at udfærdige Bestemmelser angaaende den jødiske Schächtning, hvilket med andre Ord tilkendegiver, at Senatet for sin Del giver sit Samtykke til den af Herr Bukanz paa højeste Steder rettede Henstilling.

Men hermed har Senatet dog paataget sig noget, som a priori ikke kan realiseres. Thi bliver Schächtning engang tilladt i vort Land, saa gælder med Hensyn til den ligestaaende som i alle Lande kun de Bestemmelser, som nogle jødiske Rabbinere har givet Navn og Værdighed af Ritual. Ved særlige Foranstaltninger kan ganske vist de kristne Slagtere, som tvinges til at

hjælpe til ved den oprørende Handling, som de dømmer som et forkasteligt Dyrplageri, trakasseres og kontrolleres, men paa selve Schächtningen kan og maa vi ikke indvirke. Saafremt denne Beslutning ikke var en Nødudvej for Senatet, som derved stillede sig i Opposition ikke blot imod Medicinalbestyrelsen i Finland, det medicinske Fakultet ved Alexanderuniversitetet i Helsingfors, Guvernørembedet i Nylands Len, 84 af Landets Kommuner, Landets Dyrebeskyttelsesforeninger, Landdagen i 1897 og Hans Majestæt Kejseren, som havde udfærdiget den gældende Forordning angaaende Slagtningen af Husdyr, men ogsaa mod sin egen tidligere Beslutning, er Senatet nu kommen ind paa en tilbagegaaende Vej, som det ikke vil blive let at klare.

Det er Historien om den jødiske Schächtningens Forbud og sandsynlige snarlige Genindførelse i Finland. — Jeg har her saa nøje forklaret den, fordi jeg mener, at Schächtningen, det religiøse Barbaris, de raa Traditioners Berettigelse før eller jævnsides med de nye humane Aflivelsesmetoder, som vor Tid har opfundet, er et internationalt Onde, som vi med samlede Kræfter maa bekæmpe. Derfor maa vi ogsaa vide nøje Besked med den Taktik, som vore Modstandere i hvert enkelt Tilfælde betjener sig af. Vi maa ikke paa Grund af de Nederlag, som vi har lidt i Sachsen, hvor Undtagelsesbestemmelser til Fsrdel for Schächtningen nylig er blevne udfærdigede, og i den tyske Rigsdag, der til Dyrebeskyttelsesparagrafen den 12. Januar 1911 har foreslaaet et Tillæg, som ophæver alle Love der indskrænker Rettigheden til at slagte efter religiøst Ritual, hvilket yderligere truer os i Finland, lade vort Mod slaa ned. Jo større Besværlighederne er, jo mere indflydelsesrige og mægtige vore Modstandere er, desto større Kraft og desto større Energi bør vi lægge ind i vor Kamp, benyttende selve Modgangen til at øge og rette vor Erfaring med Hensyn til passende Vaaben i

denne Kamp. At lade sig lede af religiøse Tolerancehensyn var ikke blot umotiveret, men endogsaa fuldstændigt urigtigt. Thi Schächtningen er ikke for Jøderne et Religionsbud. I det gamle Testamente findes ingen Lov derom, og Jødernes Forsøg paa at henlede det derfra, er altfor søgt, alt for naivt til blot at kunne tages alvorligt. De forklarer nemlig, at Ordene: »Du skal slagte af Dine Kreaturer eller Faar, som Herren har givet Dig, som jeg har paabudt Dig det« / 5 Mos. 12 : 21 / henviser til Isaks tilsigtede Ofring, da Abraham strakte sin Haand ud efter Kniven og ikke efter — en Slag- eller Skydemaske. Det religiøse Motiv til at Jøderne ikke spiser Bagkruppen af de slagtede Dyr, hvilken de sælger til de Kristne, kan søges deri, at Bagkroppens Sener og Aarer er urene for Jøderne, siden Jacobs Hoftesene blev lam ved den Tvekamp, som han førte med Jehova, medens han ventede paa sin bestjaalne og forraadte Broder. Er det religiøse Betæneligheder og en sejt Fastholdelse ved Traditioner af denne Slags, vi bør respektere og holde i Ære??

Uholdbart er ogsaa det Argument, at Budet: »Se til, at du ikke æder Blodet, thi Blodet er Sjælen,« / 5 Mos. 12 : 28 / kun kan opfyldes ved Schächtning. Thi uanset hvad den Livsforeteelse end er, som vi kalder Sjælen, saa har den under ingen Omstændigheder sit Sæde i Blodet, hvis Opgave det er at tilføre vor Organisme nye Næringsmidler og at optage i sig de brugte Bestanddele. Det er ved talrige Forsøg i Slagtehusene bleven godtgjort, at Schächtningen ikke giver et mere blodfrit Kød end de andre Slagtemetoder. Fuldstændigt blodfrit bliver Kødet af et slagtet Dyr aldrig, det véd Jøderne mer end sikkert, hvorfor de ogsaa behandle det, ogsaa det schächtede, med Vand og Salt.

I Talmud, som for Jøderne nærmest er en religiøs Sædvaneret, findes ganske vist Love, som vedrører Slagtingen: »Man be-

høver ikke ved Kreaturer at schächte Hals-aarerne / Schulchan Aruch / Jorech deah / Del 22, § 2 / »Med en Kniv, som ikke er skarp, maa man schächte, selv om Skæringen af og til skulde strække sig over en hel Dag.« / Sch. A. Del 18, § 7 / »Med alle Slags Redskaber maa man schächte, med et Stykke Glas, en Sten, et Rør, en Tand eller en Negl / Sch. A. Del 6, § 1 / o. s. v. i umenneskelig Raahed, men Bud, som foreskriver Fremgangsmaaden ved Schächtning nu til dags, ogsaa den for vor Tid forældede og grusomme, kan man der lede for-gæves efter.

Af en stigende Kultur og forandrede Livsforhold er Jøderne overalt i de civiliserede Samfund, blevne tvungne til at frafalde meget af det, som i Fortiden og Middelalderen havde Religionsbudets bindende Hævd for Israels Følk. Derfor har ogsaa Schächtningen for det overvejende Antal Jøder i Praksis tabt enhver Betydning, skønt de endnu af vildledende Forskrifter, af nationale, politiske og økonomiske Grunde i Teorien holder ligesaa stædigt fast ved den som deres ortodokse Trosfæller. At Schächtningen muligvis for disse sidste, den i Former stive, sterile Jødedoms Tilhængere, staar som et Religionsbud, det øger kun vor moralske Pligt til at gribe ind mod det Dyrplageri, som er forenet med den. Thi er ikke det unødvendige Plageri langt mere tilgiveligt og lettere at rette, naar det paa Grund af manglende Kundskab eller Oplysninger øves af den fattige, uannede Bonde, end naar det sker under Indflydelse af den skrækelige Vrangforestilling, at det var en Befaling fra en Gud, som afgjorde Menneskenes Salighed efter de Ceremonier, paa hvilke de har taget Livet af nogle af de Væsener, som han har skabt? Førend dette grusomme Religions-spøgelse er bleven fjernet fra vore Markedstorve, vore Salgshaller, vore Slagtehus og vore med Statsbidrag opførte Synagoger, kunne vi aldrig haabe paa at faa

de humane Reformere gennemførte paa Slagtingens Omraade, hvilke Reformere vi i Aarevis kun altfor ofte forgæves har arbejdet for.

At lære Menneskene, at kun de Bud, som har til Hensigt, at formindske og indskrænke hjælpeløse Skabningers Lidelser, og at ikke de, som øger og forlænger disse, har deres Oprindelse i den guddommelige Retfærdighed og Kærlighed, det maa vi Nutidens Dyrevenner tage til vor Mission ogsaa paa Slagtingens bodbestænkte, beskæmmende Omraade, indtil en kommende Tid med højere etiske Idealer skal give Livet dets Renhed igen, en Tid, da Menneskeheden skal indse, at det er vor Slægt uværdigt at opholde vor Eksistens ved at mishandle uskyldige Liv, og at vort Herredømme over Naturen ikke maa manifestere sig ved andre levende Væseners Dødsangst, Frygt og Kval.«

Agnes von Konow.

De lille Guldfiede.

De smukkeste tropiske Mammal matager Guldfiedene ved deres Smøkke og fremragende Færd. De største er om 8 cm lange. Ogsaa de smalle Forver er det til at se, at de er klare, og de har et stort Plæder især omkring den lange Kæbe. Men Guldfiedene er kun lidt kendte, de har ikke været Genstand for Sanderens Opmærksomhed, fordi de er så små og har samme Længde holder sig uden nogen Præparation. Deres Længde er 11 cm med Spidsen af Næbbet, og de i Forraad holdes og de smukke Færd er vist og hørt.

I det Landet hvor de er mest almindelige er smaa og spidte, og de er små og spidte, og de er vist og hørt.

De smukkeste tropiske Mammal matager Guldfiedene ved deres Smøkke og fremragende Færd. De største er om 8 cm lange. Ogsaa de smalle Forver er det til at se, at de er klare, og de har et stort Plæder især omkring den lange Kæbe. Men Guldfiedene er kun lidt kendte, de har ikke været Genstand for Sanderens Opmærksomhed, fordi de er så små og har samme Længde holder sig uden nogen Præparation. Deres Længde er 11 cm med Spidsen af Næbbet, og de i Forraad holdes og de smukke Færd er vist og hørt.

Til en Sommerdag med bagende Sol blev Billedet af de store Guldfiede, der jagtede Svæve eller over Skovene. De er tilgængelige Kowen, og Luftten er dets element, og alle blot krybe kan de ikke, men de har ikke mindre end 10 km, og de har den kun til at flyve og læs med et Blad, Stammer og Lærer paa Marked, naar de træde af Jorden og flyde lidt, og naar de sover blot Natten.

De har bløde og et med sig, og man kan sig dem flyve de fleste op paa de store Afstand. De har ogsaa nogle små mind og store Flyve. Det er Side af Flyverens, der er Halvtingle, der har de store Arter næsten har Arbestenke — det er Dyet.

Fælde træerne Sommerdagene er Guldfiedene Lysets Borne, og det er Side af Flyverens, der er Halvtingle, der har de store Arter næsten har Arbestenke — det er Dyet.

Kortet i det Helt nye Land, Liv, som er det Insekt er de 6 Dage, og det er vist og hørt. Det har været i Mødet, og det er vist og hørt.

der er en stor mængde af dem i de
 nordlige og vestlige Andesbjergene.
 De er meget delte i skoven, og huserne
 ses sjældent i den. De træder i Parter
 af og til i de store og små. De
 har en rødt rød, og de har en
 rød. De har en rød og en rød. De
 har en rød og en rød. De har en
 rød og en rød. De har en rød og
 en rød. De har en rød og en rød.
 De har en rød og en rød. De har
 en rød og en rød. De har en rød
 og en rød. De har en rød og en
 rød. De har en rød og en rød.

De har en rød og en rød. De har
 en rød og en rød. De har en rød
 og en rød. De har en rød og en
 rød. De har en rød og en rød.

De har en rød og en rød. De har
 en rød og en rød. De har en rød
 og en rød. De har en rød og en
 rød. De har en rød og en rød.

De har en rød og en rød. De har
 en rød og en rød. De har en rød
 og en rød. De har en rød og en
 rød. De har en rød og en rød.

Stullidien

De har en rød og en rød. De har
 en rød og en rød. De har en rød
 og en rød. De har en rød og en
 rød. De har en rød og en rød.

De har en rød og en rød. De har
 en rød og en rød. De har en rød
 og en rød. De har en rød og en
 rød. De har en rød og en rød.

De har en rød og en rød. De har
 en rød og en rød. De har en rød
 og en rød. De har en rød og en
 rød. De har en rød og en rød.

De har en rød og en rød. De har
 en rød og en rød. De har en rød
 og en rød. De har en rød og en
 rød. De har en rød og en rød.

De har en rød og en rød. De har
 en rød og en rød. De har en rød
 og en rød. De har en rød og en
 rød. De har en rød og en rød.

